



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2025, č. j. KULK 49546/2025

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 20. 8. 2025, č. j. KULK 49546/2025, se v části, již bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 31. 1. 2025, č. j. MUCL/14375/2025, v rozsahu výroku o vině, v němž byl žalobce uznán vinným přestupky označenými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako AD2 a AD3, a dále ve výrocích I., II. a III. o správních trestech a povinnosti nahradit náklady řízení, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Současně se zrušuje i rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 31. 1. 2025, č. j. MUCL/14375/2025, v rozsahu výroku o vině, v němž byl žalobce uznán vinným přestupky označenými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako AD2 a AD3, a dále ve výroci I., II. a III. o správních trestech a povinnosti nahradit náklady řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2025, č. j. MUCL/14375/2025. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1., § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Těchto přestupků se z nedbalosti dopustil porušením povinností dle § 3 odst. 3 písm. a), § 4 písm. b) a c) uvedeného zákona, když dne 9. 9. 2024 kolem X hod., aniž by byl držitelem řidičského oprávnění, řídil osobní automobil X, registrační značky X, kdy při jízdě na silnici č. II/268 v obci X, v blízkosti domu čp. X, nerespektoval svislou dopravní značku P7 "Přednost protijedoucích vozidel". Přitom najel do zúženého prostoru mostu a nedal přednost v jízdě protijedoucímu osobnímu automobilu tovární značky X, registrační značky X, jehož řidič X se nacházel na mostě, a došlo ke střetu obou vozidel. Lustrací v centrálním registru řidičů bylo přitom zjištěno, že řidičské oprávnění žalobce pozbyl ke dni 11. 8. 2023 z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů
2. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b), § 41 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky byl žalobci dále uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 2 500 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že policií ČR bylo správnímu orgánu I. stupně dne 4. 10. 2024 oznámeno shora popsané přestupkové jednání žalobce. Správní orgán I. stupně měl k dispozici zejména úřední záznam policie a její protokol o nehodě v silničním provozu s popisem zjištění na místě dopravní nehody, jakož i pořízenou fotodokumentaci a výpis z evidenční karty žalobce, z něž plyne, že žalobce v den nehody nedisponoval řidičským oprávněním. Správní orgán I. stupně po předání věci ze strany policie oznámil zahájení řízení a nařídil ústní jednání. Správní orgán vyslechl jak žalobce, tak svědky Čestmíra Musílka a Gejzu Pušku. Žalobce se k věci obsáhle vyjadřoval a předložil vlastní fotodokumentaci z místa nehody.

4. Dne 31. 1. 2025 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupcích, v jehož odůvodnění popsal zejména průběh řízení a provedené dokazování, jehož středobodem byla výpověď svědků a žalobce, ale i dokumentace stop na místě nehody. Konstatoval, že v době nájezdu žalobce do zúženého místa muselo být protijedoucí vozidlo v zorném poli žalobce. Přesto žalobce počal na most najíždět v rozporu s dopravní značkou P7 – přednost protijedoucích vozidel. Vozidla se pak ve zúženém místě nedokázala vyhnout. Současně žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění. Žalobce tedy porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. téhož zákona, dále porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k), a porušil také § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. téhož zákona. Pokuta i zákaz činnosti byly žalobci po zhodnocení okolností případu uloženy na dolní hranici zákonem stanovené sazby.
5. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný. Ten se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil s posouzením věci, jak je učinil správní orgán I. stupně, a to po skutkové i právní stránce. Uvedl, že žalobce mohl bezpochyby vidět příjezdající vozidlo, přesto vjel na most, a došlo ke střetu vozidel. Žalobcem předložené videozáznamy zachycují odlišné podmínky na místě. Zdokumentované stopy na místě dopravní nehody podporují závěr o spáchání přestupku žalobcem. Uložené správní tresty na spodní hranici zákonem stanovených sazeb jsou velice mírné, a to s ohledem na záznamy v evidenční kartě řidiče – žalobce.

II. Žaloba

6. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. U řidiče X bylo i dle policie podezření z porušení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu pro nepřizpůsobení rychlosti jízdy. S tím se správní orgány nevypořádaly a neprovedly objektivní analýzu skutkového děje. Žalobce představil své výpočty, z nichž dovozuje, že pokud by řidič X jel rychlostí do cca 42 km/h, měl by dostatek času i prostoru, aby bezpečně zastavil před již stojícím vozidlem žalobce. Ke střetu tedy mohlo dojít pouze v důsledku nepřiměřené rychlosti, hrubé nepozornosti, nebo kombinací obojího. Řidič X je nevěrohodný, když přiznal porušení předpisů – rychlost 40 až 50 km/h, řídil vozidlo bez platné STK a v minulosti byl odsouzen za trestný čin v dopravě. Jeho tvrzení o tom, kdy spatřil vozidlo žalobce je nepravdivé. Pravidla o přednosti v jízdě byla správními orgány aplikována mechanicky. Protijedoucí řidič nebyl zbaven povinnosti jet takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že analýzu žalobce nepovažuje za objektivní, když žalobce vychází ze svého tvrzení, že se svým vozidlem stál na místě, a z odhadovaných rychlostí. Řidič Musílek rychlost jízdy pouze odhadoval, uvedl, že měl zařazený třetí rychlostní stupeň. Dle svědků bylo vozidlo žalobce v době střetu v pohybu, tudíž nestálo. S ohledem na místo střetu lze dovodit, že žalobce na přemostění najel v době, kdy se zde již nacházelo protijedoucí vozidlo, což podporují i stopy na místě. Porušení

právních předpisů řidičem X (vozidlo bez platné technické prohlídky) bylo vyřešeno v samostatném řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.
I.
10. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případě, kdy je k tomu povinna.
11. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
12. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel a řidičského průkazu, který na území České republiky podle § 104 odst. 2 řidičské oprávnění osvědčuje.
13. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 až 10 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
14. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
15. Předně soud k otázce předmětu a rozsahu soudního přezkumu uvádí, že z obsahu žaloby plyne, že žalobce nezpochybňuje výrok o vině přestupkem označeným jako AD1, který spočívá v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Žalobce naopak výslovně uvádí, že vinu tímto přestupkem doznává a je připraven za něj nést odpovědnost. Explicitně dále vyjadřuje, že žaloba plně směřuje proti výročkům o vině za přestupky související se zaviněním dopravní nehody. Soud tedy žalobu dle jejího skutečného obsahu hodnotí tak, že žaloba brojí pouze proti části výroku o vině týkající se přestupků označených jako AD2 a

AD3, které soud považuje za oddělitelné od části výroku o vině AD1, vůči němuž nebyly formulovány jakékoli žalobní body. Z logiky věci pak musí být soudnímu přezkumu otevřeny také veškeré závislé výroky, tj. výroky o správních trestech, jakož i náhradě nákladů správního řízení. Takto je dělitelné jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené odvolací rozhodnutí, které, byť rozhoduje jediným výrokem, potvrzuje všechny výrokové části prvostupňového rozhodnutí, a lze u něj separátně hovořit o potvrzení té či oné dílčí části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Potvrzení samostatně stojící výrokové části o vině AD1 lze tedy bez obtíží oddělit od zbytku napadeného rozhodnutí. K tomu viz dále.

16. Na prvním místě se soud musel zabývat otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v části, proti níž žaloba skutečně směřuje. V tomto ohledu musí soud konstatovat, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů trpí, pokud jde o výroky o vině AD2 a AD3, nesrozumitelností a nedostatkem odůvodnění. Vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí spočívá v tom, že správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí spojuje přestupek označený jako AD2, tj. přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. zákona o silničním provozu s porušením povinnosti dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, a přestupek označený jako AD3, tedy přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu měl být dle výroku spáchán porušením povinnosti dle § 4 písm. c) téhož zákona. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je naproti tomu uvedeno, že porušením povinnosti dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. zákona o silničním provozu se žalobce dopustil porušením povinnosti dle § 4 písm. c) téhož zákona.
17. Žalovaný ve svém rozhodnutí tento rozpor neřešil a do výrokové části odvolacího rozhodnutí bez dalšího převzal koncepci, kterou správní orgán I. stupně použil ve výrokové části svého rozhodnutí, nikoli v odůvodnění. K tomu přistupuje další podstatná vada prostupující obě vydaná správní rozhodnutí. Při nejlepší snaze tato rozhodnutí přezkoumat totiž soudu není zřejmé, v čem spočívá diferenciaci mezi přestupky AD2 a AD3. Po skutkové stránce je zřejmé (pokud přijmeme závěry správních orgánů), že žalobce nedal přednost v jízdě, čímž způsobil dopravní nehodu. Soud konstatuje, že by jej neudivilo, kdyby v takovéto skutkové charakteristice spatřovaly správní orgány přestupek jediný. Pokud zde však správní orgány shledávají přestupky dva, musí jasně a srozumitelně vysvětlit, v čem přesně každý jednotlivý přestupek spočívá. To platí tím spíše, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu představuje jakousi sběrnou kategorii definovanou nejobecnějším způsobem. Stejně tak povinnosti dle § 4 písm. b) či c) téhož zákona [zejména povinnost řídit se pravidly upravenými zákonem o silničním provozu] představují ve svém souhrnu poměrně obecnou kategorii.
18. V dané věci správní orgány nejenže nevyjádřily bezrozporně, s porušením jakého okruhu povinností spojují jaký přestupek, což snižuje srozumitelnost jejich rozhodnutí, ale nevysvětlily také, v čem se přestupky AD2 a AD3 liší či proč jde vůbec o přestupky dva. K dostatečnosti odůvodnění v tomto směru nemůže stačit pouhý odkaz na porušení povinnosti dle § 4, když navíc není jednotně uváděno, které písmeno tohoto ustanovení je spojeno s jakým přestupkem. Ve výsledku musí soud konstatovat, že výrokové části AD2 a AD3 jsou z uvedených důvodů vzájemně provázány a stíženy nepřezkoumatelností. Soudu není zřejmé, zda je žalobce za zcela totožné jednání shledán vinným dvěma přestupky, či zda

snad měly správní orgány v úmyslu považovat např. najetí na most v rozporu s dopravní značkou za jeden přestupek a samotný střet vozidel za přestupek druhý.

19. Každopádně soud upozorňuje správní orgány, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se výslovně vztahuje k „jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j)“. Je-li tedy na určité jednání pamatováno speciální kategorií přestupku upravenou v předchozích písmenech ustanovení § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, nelze je již (opětovně) postihovat jako přestupek dle písm. k). Pokud naproti tomu správní orgány spatřují v řešeném skutkovém ději vícero přestupků, jsou povinny pregnantně vyjádřit, v čem spočívá jeden a druhý přestupek tak, aby tyto přestupky byly vzájemně odlišitelné. To platí tím důrazněji, pokud jeden z identifikovaných přestupků je přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k), neboť ten z důvodu obecnosti jeho zákonného vymezení vyžaduje srozumitelný popis onoho jiného jednání, jehož se měl přestupce dopustit. Odkaz na ustanovení § 4 zákona o silničním provozu bez dalšího takový popis nepředstavuje. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34.
20. Výše soud objasnil, v čem spočívá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se výroků o vině AD2 a AD3. Není-li zřejmé, za jaký přestupek byl žalobce kterou výrokovou částí postižen (a bude-li vůbec postihován v dalším řízení), není namístě vypořádávat skutkové okolnosti případu.
21. K výše nastíněné oddělitelnosti jednotlivých částí správního rozhodnutí lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 As 339/2019-28, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „výrok o vině zpravidla není výrokem závislým na ostatních výrocích, a může tak stát samostatně“. S odkazem na svou starší judikaturu také uvedl, že „jestliže je vadná jen část žalobou napadeného správního rozhodnutí o přestupku a lze ji oddělit od ostatních, lze zrušit rozhodnutí jen v této části; je-li však zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině přestupkem, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměry sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad“.
22. V daném případě je oddělitelná výroková část týkající se viny přestupkem AD1, proti níž žaloba vůbec nebrojí, od výrokové části o vině AD2 a AD3, která trpí výše popsány vadami. Ty vedou soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného v rozsahu, v němž tuto část prvostupňového rozhodnutí potvrdil, jakož i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí v této části. Vzhledem k tomuto zásahu do výrokové části o vině je namístě zrušit napadené rozhodnutí také v rozsahu, v němž potvrzuje akcesorické výroky, jež jsou závislé na výrokové části o vině. Stejně tak soud přistoupil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí v rozsahu závislých výroků. Potřeba takového postupu plyne nejen z výše citované pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale i z logiky věci.
23. Pro potřeby dalšího řízení před správními orgány lze shrnout, že po právní moci tohoto rozsudku nastane situace, kdy správní orgány mají rozhodnuto o vině žalobce přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu. V dalším řízení bude na správních orgánech, zda z hlediska viny žalobce zůstanou pouze u zmíněného pravomocného výroku, který doplní novým výrokem o správním trestu a nákladech řízení, nebo zda věc projednají v rozsahu doposud označovaném jako AD2 a AD3, a pokud shledají

vinu žalobce dalším přestupkem či více přestupky, rozhodnou takto o vině (čímž doplní již pravomocný a nezrušený výrok o vině AD1) a současně přidají výrok o správním trestu za všechny žalobcem spáchané přestupky a nákladový výrok.

24. Výroky o správních trestech, které jsou součástí nyní žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňového, byly vytvořeny jako úhrnné, při vědomí tří žalobcem spáchaných přestupků. Pro jejich závislost na částečně rušené výrokové části o vině, na niž může být v dalším řízení nahlíženo v jiné šíři, přistoupil soud k jejich odstranění. Dostatečným argumentem pro opačný postup není ani to, že stávající sankce – pokuta a zákaz řízení – byly uloženy na samé dolní hranici zákonných sazeb stanovených pro nejprísněji trestný přestupek, jímž je žalobce vinen a nepopírá to. Podstatné je, že výroková část o vině se oproti stavu, který doposud přijaly správní orgány, může měnit. Nadto zákon o odpovědnosti za přestupky zná i mimořádné snížení sankce pod dolní hranici zákonné sazby, pročť soud nemůže uzavřít, že by za žádných okolností nemohla být uložená sankce mírnější, než jak ji nyní stanoví rozhodnutí správních orgánů ve svém celku.
25. Tím soud nikterak neuvádí, že by snad v dané věci považoval za příhodné mimořádné snížení sankce, pouze vysvětluje, že stanovení správní sankce za přestupek (přestupky) je v gesci orgánů veřejné správy, jejichž činnost a úvahy soudu nepřísluší nahrazovat. Přestože tedy výrok o vině AD1 není rozsudkem zdejšího soudu dotčen a sankce byly uloženy na dolní hranici zákonné sazby, vychází sankční výroky také z výrokové části o vině AD2 a AD3. Protože v tomto rozsahu je otázka viny žalobce otevřena (může se měnit okruh/počet přestupků), je namístě ponechat správním orgánům do dalšího řízení otevřenu také otázku správní sankce. Stejně tak je akcesorický i výrok o nákladech správního řízení, který je namístě odstranit, aby správní orgány měly v době ukončení správního řízení prostor zhodnotit všechny pro stanovení náhrady nákladů a její výše relevantní okolnosti, a teprve na jejich základě v této otázce rozhodnout. Proto tedy soud přistoupil také ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž potvrzuje tyto akcesorické výroky, a prvostupňového rozhodnutí v rozsahu těchto akcesorických výroků.

V. Závěr a náklady řízení

26. Na základě shora uvedené argumentace soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného v žalobou napadené části pro vady řízení a věc mu v tomto rozsahu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Protože důvodem postupu soudu byla vada, jíž je stíženo již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil ve specifikovaném rozsahu i prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa. V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v případě nezastoupeného žalobce tvořeny pouze zaplaceným soudním poplatkem za žalobu

a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 4 000 Kč. K náhradě nákladů řízení stanovil soud přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. května 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce